

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Michał Krasowski

w obecności Protokolanta: starszego sekretarza sądowego Agnieszki Wolskiej i Joanny Wnuk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Puławach: Danuty Janiszek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 maja 2017 roku, 20 września 2017 roku, 24 listopada 2017 roku i 5 marca 2018 roku w P.

sprawy **P. Ł.**, syna J. i J. z domu P., urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 11 kwietnia 2016r. w P. woj. (...), mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu oraz zdolność pokierowania swoim postępowaniem, kierował wobec małoletnich J. Z., S. R. i J. W. (2), bezprawną groźbę użycia broni gazowej w postaci pistoletu marki R. cal. 9 mm o nr (...), czym zmusił ww. do opuszczenia posesji przy ul. (...)

tj. o przestępstwo z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

2. w dniu 11 kwietnia 2016r. w P., woj. (...) mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu oraz zdolność pokierowania swoim postępowaniem posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci pistoletu marki R. (...). kal. (...) oraz amunicję w postaci 5 szt. naboju kal. (...)

tj. o przestępstwo z art. 263 § 2 k.. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

I. oskarżonego **P. Ł.** w ramach czynu opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku uznaje za winnego, tego że w dniu 11 kwietnia 2016 roku w P. woj. (...), groził popełnieniem przestępstwa na szkodę małoletnich J. Z., S. R. i J. W. (2) poprzez użycie wobec nich broni gazowej w postaci pistoletu marki R. cal. (...) w celu zmuszenia ich do opuszczenia posesji w P. przy ul. (...), przy czym czynu tego dopuścił się mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, tj. czynu wypełniającego znamiona z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to na podstawie przepisu art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 1 i § 6 pkt 4 k.k. w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. oskarżonego **P. Ł.** w ramach czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku uznaje za winnego, tego że w dniu 11 kwietnia 2016 roku w P., woj. (...) bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu marki R. (...). kal. (...) oraz amunicję w postaci 5 sztuk naboju gazowych kal. (...), przy czym czynu tego dopuścił się mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, tj. czynu wypełniającego znamiona z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to na podstawie przepisu art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 1 i § 6 pkt 4 k.k. w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. skazuje go na karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

III. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., 85a k.k., art. 86 § 1 i 3 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary ograniczenia wolności i wymierza oskarżonemu **P. Ł.** karę łączną 10 (dziesięć) miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

IV. na mocy art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej ograniczenia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 kwietnia 2016 roku godz. 15:25 do dnia 13 kwietnia 2016 roku godz. 11:27, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie jest równoważny dwóm dniom kary ograniczenia wolności;

V. na podstawie art. 44 § 6 k.k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych w postaci pistoletu z magazynkiem i dwóch sztuk amunicji opisanych w wykazie dowodów rzeczowych numer I/4/16/B na karcie 61 akt sprawy pod pozycją 1;

VI. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. oraz § 2, § 4, § 17 ust. 1 pkt 1, § 17 ust. 2 pkt 3, § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1714 z późn. zm.) zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Puławach na rzecz adwokata A. K. tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu kwotę 944,64 zł (dziewięćset czterdzieści cztery złotych sześćdziesiąt cztery groszy) oraz na rzecz adwokata R. B. tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy);

VII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w całości, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt **II K 217/17**

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 kwietnia 2016 roku S. R., J. Z. i J. W. (2), wówczas w wieku odpowiednio – 15 lat, 16 lat i 15 lat – chcąc skrócić drogę z ulicy (...) w P. do bulwaru nad W., przeszli za hotelem (...) przejściem pod płotem na tereny prywatnych działek, w tym rekreacyjnych. Małoletni nie pytali nikogo o zgodę na przejście przez te działki. Na jednej z tych działek, ogrodzonej zarówno od strony ulicy (...) jak i od strony bulwaru, P. Ł. wykonywał w rogu działki prace murarskie przy ogrodzeniu wraz z K. M. (1), który jest właścicielem sąsiedniej działki. S. R., J. Z. i J. W. (2) weszli przez bramę na działkę na której pracował P. Ł. i udali się w kierunku bulwaru, zbliżając się do miejsca gdzie pracował P. Ł.. Kiedy znajdowali się w odległości około 10 – 20 metrów od P. Ł., ten zapytał ich co tutaj robią. Między mężczyzną i małoletnimi wywiozła się rozmowa, której urywki słyszał K. M. (1), który w tym momencie oddalił się od P. Ł. i młodzieży, z którą ten rozmawiał, gdyż udał się po zaprawę murarską. Małoletni powiedzieli do P. Ł., iż chcą przejść przez tę działkę w kierunku bulwaru, na co P. Ł. odpowiedział, iż nie ma przejścia przez tę działkę i zbliżył się do małoletnich. Kiedy P. Ł. podszedł bliżej małoletnich, około 2 – 3 metry, posłużył się bronią palną, którą nosił przy sobie w okolicy pasa w czarnej kaburze, w ten sposób że wyciągnął ją i trzymał w ręku mierząc w kierunku małoletnich. Wulgarnie zażądał opuszczenia przez S. R., J. Z. i J. W. (2) działki, w przeciwnym razie zapowiedział użycie tej broni, celując w ich kierunku. Małoletni przestraszyli się zachowania P. Ł., w tym iż może on spełnić swoją groźbę, i tą samą drogą którą weszli na działkę wycofali się w kierunku ulicy (...). Po tym jak małoletni wrócili na ulicę (...) S. R. zadzwoniła na policję z prośbą o interwencję. O zdarzeniu małoletni, z wyjątkiem J. W. (2), opowiedzieli swoim rodzicom.

Dowód: zeznania świadka S. R. (k. 250-250v., k. 29, k. 204v.-205v.); zeznania świadka J. Z. (k. 250v., k. 36v.-37, k. 205v.-206v.); zeznania świadka J. R. (k. 251, k. 22, k. 204-204v., k. 205v.); zeznania świadka A. Z. (k. 251-251v., k.

35v., k. 205v.); zeznania świadka I. K. (k. 151v., k. 206v.); zeznania świadka J. W. (2) (k. 154v. k. 207-207v.); częściowo zeznania świadka K. M. (1) (k. 16, k. 207v.-208).

P. Ł. mocą wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie jest ubezwłasnowolniony całkowicie. Jego opiekunem prawnym jest siostra E. Ł.. P. Ł. uczęszcza do (...) Samopomocy w G., mieszka wraz z siostrą, otrzymuje rentę z tytułu niepełnosprawności, podejmuje drobne prace fizyczne. Z powodu upośledzenia umysłowego P. Ł. jest obiektem zaczepek, drwin i złośliwości w swoim sąsiedztwie.

Dowód: częściowo zeznania świadka E. Ł. (k. 251v.-252v., k. 12, k. 196v.-197); częściowo zeznania świadka K. M. (1) (k. 16, k. 207v.-208), zaświadczenie Sądu Rejonowego w Puławach III Wydział Rodzinny i Nieletnich (k. 19).

P. Ł. wykazuje upośledzenie umysłowe w stopniu umiарowym o etiologii organicznej. Biegli psychiatrzy i psycholog w wydanych w sprawie opinii sądowno psychologiczno – psychiatrycznej ocenili, iż P. Ł. wykazuje niskie możliwości intelektualne w tym upośledzony krytycyzm czy znaczną podatność na sugestie. Na tle powyższego biegli ocenili, iż miał on w czasie dokonywania zarzucanego czynu ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i zdolność pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód: opinia sądowno – psychologiczno – psychiatryczna w kopercie (k. 70-74); opinia sądowno – psychologiczno – psychiatryczna (k. 123-127).

Po zdarzeniu z udziałem P. Ł. S. R., która już wcześniej doświadczała lęków, odczuwa je intensywniej. Małoletnia obawia się wychodzić sama, korzysta z pomocy psychologa i psychiatry, przyjmuje leki z powodu neuroboreliozy.

Dowód: zeznania świadka S. R. (k. 250-250v., k. 29, k. 204v.-205v.); zeznania świadka J. R. (k. 251, k. 22, k. 204-204v., k. 205v.).

W odniesieniu do broni wraz z magazynkiem, pięcioma sztukami amunicji i materiałową kabura koloru czarnego, jaką zabezpieczono podczas zatrzymania i przeszukania P. Ł., jest to pistolet marki R. cal. (...). W opinii z zakresu badania broni i amunicji stwierdzono, iż pistolet gazowy zabezpieczony od P. Ł. stanowi broń palna w rozumieniu ustawy o broni i amunicji, zdolny do oddawaniu strzałów przy użyciu naboju gazowych lub alarmowych. Z kolei zabezpieczona amunicja stanowi amunicję w rozumieniu ustawy o broni i amunicji. Na posiadanie tej broni i amunicji wymagane jest pozwolenie na broń oraz pozwolenie na broń do której stosowane są naboje tego kalibru i wzoru. Z broni tej podczas badania oddano strzały w sposób prawidłowy a z oględzin przewodu lufy stwierdzono, iż poprzednio broń ta była wykorzystywana do oddania strzałów.

Dowód: protokół przeszukania osoby, jej odzieży i podręcznych przedmiotów (k. 2-4); protokół zatrzymania osoby (k. 5); protokół oględzin rzeczy (k. 39-41); dokumentacja fotograficzna (k. 55); opinia z zakresu badania broni i amunicji (k. 99-102).

Wobec przesłuchania małoletnich z udziałem biegłej psycholog, w wydanych opiniach biegła stwierdziła, iż u małoletnich stwierdzono funkcjonowanie intelektualne w granicach normy wiekowej, powyżej przeciętego w odniesieniu do J. Z.. Biegła stwierdziła, iż małoletni wykazują prawidłowe zdolności postrzegania, zapamiętywania oraz odtwarzania swoich spostrzeżeń. Wobec J. W. (2) biegła stwierdziła, iż wykazuje on nieprawidłowy rozwój i funkcjonowanie społeczno – emocjonalne pod postacią demoralizacji, w tym przejawia oznaki demoralizacji, zastosowano wobec niego środek wychowawczy w postaci nadzoru kuratora a za czyn karalny w zakresie zniszczenia mienia orzeczono wobec niego środek wychowawczy w postaci umieszczenia w młodzieżowym ośrodku wychowawczym z odroczeniem jego wykonania. Nadto S. R. wykazuje zaburzenia w funkcjonowaniu społeczno – emocjonalnym, uwarunkowane chorobowo – zaburzeniami lękowymi, fobią społeczną, ale czynniki te nie wpływały w sposób znaczący na treść oraz formę składanych przez nią zeznań. Z powodu objawów w jej zachowaniu demoralizacji w postępowaniu w sprawach nieletnich Sąd udzielił jej upomnienia.

Dowód: opinia psychologiczno – sądowa dotycząca J. W. (2) w kopercie (k. 214); opinii psychologiczno – sądowa dotycząca J. Z. w kopercie (k. 216); opinii psychologiczno – sądowa dotycząca S. R. w kopercie (k. 218); odpis postanowienia z dnia 20 marca 2017 roku w sprawie sygn. III Nkd 90/16; odpis postanowienia z dnia 12 listopada 2013 roku w sprawie sygn. III Now 92/16; odpis postanowienia z dnia 18 listopada 2011 roku w sprawie sygn. III Now 154/11; ustna opinia biegłej psycholog k. 250v.-251.

P. Ł. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego (k. 51) nie ustosunkował się do stawianych mu zarzutów, nie nawiązano z nim werbalnego kontaktu. Podczas kolejnego przesłuchania (k. 109v.) podejrzany wyjaśnił, iż nie powinien mieć tego pistoletu, wiedział że było to złe. Na rozprawie w dniu 26 maja 2017 roku oskarżony nie potrafił udzielić na niektóre pytania dotyczące danych o jego osobie, w tym nie wiedział czym jest obywatelstwo. Wobec stawianych zarzutów nie przyznał się do ich popełnienia, odmówił składania wyjaśnień (k. 195v.-196).

Oskarżony nie ma dzieci, nie posiada majątku, utrzymuje się z renty przyznanej z tytułu niepełnosprawności, nie był karany sądownie (dane osobopoznawcze k. 159; dane o karalności k. 103, k. 160, k. 241).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Sąd ustaleń w zakresie stanu faktycznego dokonał w oparciu o cały zgromadzony w sprawie wiarygodny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności zeznania pokrzywdzonych: S. R., J. Z. i J. W. (2) a także świadków: J. R., A. Z. i I. K., czy K. M. (1), jak również opinii sądowo – psychiatrycznych, opinii psychologicznych oraz opinii z zakresu badania broni i amunicji, protokołów przeszukania, zatrzymania, oględzin, zdjęć, a także innych dokumentów urzędowych i prywatnych. Dowody te wykazały, iż P. Ł. dopuścił się zarzucanych mu czynów. Wprawdzie oskarżony P. Ł. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, ale w zakresie zarzutu z art. 263 § 2 k.k. poprzednio wyjaśnił, iż nie powinien mieć pistoletu, ale nie odniósł się już do pytania, czy wiedział o obowiązku uzyskania pozwolenia na posiadanie takiej broni. W zakresie w jakim oskarżonym nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, stanowią one wyraz prawa oskarżonego do obrony, lecz nie wytrzymały konfrontacji z ocenionym poniżej jako wiarygodny materiałem dowodowym.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania pokrzywdzonych S. R. (k. 250-250v., k. 29, k. 204v.-205v.), J. Z. (k. 250v., k. 36v.-37, k. 205v.-206v.) i J. W. (2) (k. 154v. k. 207-207v.). Świadkowie ci spójnie przedstawili zdarzenie z dnia 11 kwietnia 2016 roku, kiedy skracając drogę do bulwaru nad W., przeszli przez prywatne działki, w tym weszli na teren działki na której pracował oskarżony P. Ł. i wówczas oskarżony P. Ł. zażądał aby opuścili teren działki, przy czym celem zmuszenia ich do opuszczenia działki zastosował groźbę użycia wobec nich broni palnej, którą wówczas posiadał.

Świadek S. R. (k. 250-250v., k. 29, k. 204v.-205v.) zeznała, iż idąc za hotelem (...) wraz z J. Z. i J. W. (2) weszli na działki, na terenie jednej z nich przy murku spotkali P. Ł. wraz z drugim nieznanym jej mężczyzną. Wtedy świadek ani jej znajomi nie zapytali mężczyzn, czy mogą przejść przez tę działkę, ale świadek wiedziała, że działka ta nie jest przeznaczona do przechodzenia przez nią. Kiedy świadek i jej znajomy zbliżyli się do P. Ł. na odległość około 10-20 metrów, P. Ł. zapytał ich co tutaj robią i po uzyskaniu odpowiedzi, iż chcą przejść tędy w kierunku bulwaru, powiedział że przejścia tędy nie ma i po tym jak S. R., J. Z. i J. W. (2) zatrzymali się podszedł do nich, wyciągnął zza spodni broń – pistolet i przeklinając zażądał aby świadek i towarzyszące jej osoby opuścili działkę, inaczej wystrzeli z broni. P. Ł. powoli podchodził do świadka i jej znajomych, ciągle mierząc w ich kierunku pistoletem. Świadek i towarzyszące jej osoby przestraszyli się zachowania oskarżonego, dlatego powoli wycofali się z działki. O tym fakcie świadek zawiadomiła telefonicznie Policję. W dalszych zeznaniach świadek opisała przeżycia psychiczne, jakich doświadcza po zdarzeniu z udziałem oskarżonego, jak i leczenie któremu jest poddawana, czy też o tym, iż korzysta z pomocy psychologa.

Świadek J. Z. (k. 250v., k. 36v.-37, k. 205v.-206v.) zeznała, iż idąc z S. R. i J. W. (2) przez działkę rekreacyjną na której oskarżony pracował, P. Ł. kiedy małoletni obok niego przechodzili krzyknął, aby zatrzymali się, po czym podbiegł do nich i wyjął z kieszeni spodni broń i mierzył nią w kierunku świadka i jej znajomych, krzycząc i przeklinając żądał aby opuścili on działkę. Świadek i towarzyszące jej osoby przeprosili za swoje zachowanie i wycofali się w kierunku hotelu

(...). Słowa P. Ł. świadek potraktowała jako groźbę użycia broni wobec nich, postrzelenia jak nie zastosują się do jego polecenia opuszczenia terenu działki, obawiała się jej spełnienia. Na rozprawie w dniu 5 marca 2018 roku świadek oświadczyła, iż nie chce ścigania oskarżonego (k. 251v.).

Świadek J. W. (2) (k. 154v. k. 207-207v.) zeznał, iż wraz z S. R. i J. Z. chcąc dojść do bulwaru nad W. weszli przez bramę na jedną z działek. Przechodząc przez nią spotkali P. Ł., który gdy zobaczył małych podbiegł do nich i trzymając w ręce broń – lufa była skierowana w kierunku świadka i dwóch dziewcząt – krzyżąc żądał aby opuścili teren działki, inaczej zastrzeli ich. W tym momencie do P. Ł. krzyknął z drugiej posesji inny mężczyzna i powiedział, aby P. Ł. puścił świadka i towarzyszące mu osoby. Po wyjściu na ulicę (...) zatelefonowała na policję. Świadek słowa i zachowanie oskarżonego odczytał jako groźbę zabójstwa, która wzbudziła w nim uzasadnioną obawę, iż zostanie spełniona.

Wszystkim pokrzywdzonym znany był wcześniej oskarżony, jako osoba chora psychicznie, o której od innych osób słyszeli że już wcześniej posługiwał się bronią, zaczepiał inne osoby, rzucał petardami w dzieci.

W zakresie zeznań tych świadków dostrzegalne są między nimi różnice, ale w zasadniczej kwestii zdarzenia świadkowie zgodni zeznali, iż oskarżony posługując się bronią zastosował wobec nich groźbę jej użycia, którą J. W. (2) potraktował jako groźbę zabójstwa, a J. Z. jako groźbę postrzelenia. Zborne są również zeznania świadków w jakim celu weszli się na terenie działki, na której pracował oskarżony jak i tego, iż zapytał się on ich co tutaj robią, a następnie oświadczył, iż nie jest możliwe przejście tą działką i posługując się bronią tzn. wyjął ją zza paska spodni lub kieszeni, trzymając w ręce lufą skierowaną w pokrzywdzonych, mierzył ją w ich kierunku i zażądał aby pokrzywdzeni opuścili działkę, wulgarnie grożąc iż w przeciwnym razie wystrzeli z bronią która okazał. Tożsame są zeznania świadków również w tym zakresie, iż pod wpływem zachowania oskarżonego opuścili teren działki. Różnica zasadnicza depozycji tych świadków dotyczy, czy wówczas w bliskiej odległości obecny był K. M. (1), na co wskazała S. R., ale nie była już pewna czy widział on zachowanie oskarżonego. W zeznaniach żadnego z świadków nie pojawia się z kolei okoliczność, aby pomiędzy nimi a P. Ł. doszło do gwałtownej wymiany zdań, w tym aby padały z ich strony wulgaryzmy, o czym zeznał K. M. (2). Ze względów opisanych poniżej to wersja przedstawiona przez pokrzywdzonych, w tym zakresie została uznana za wiarygodną, a nie świadka K. M. (1).

Z tych względów, a więc iż zeznania świadków były spójne, zarówno wewnątrz jak i w zestawieniu między nimi, kategorię, zostały one uznane za wiarygodne w całości, gdyż świadkowie zgodni zeznawali o okolicznościach sprawy w zasadniczym zakresie, w tym nie zmiarali do obciążanie oskarżonego ponad miarę, zeznając np. J. Z. że wiedzieli, iż przez działkę przez którą chcieli przejść, nie ma regularnego przejścia, nadto już po rozpoczęciu przewody sądowego J. Z. oświadczyła, iż nie chce ścigania oskarżonego. Nadto zeznania świadków znalazły potwierdzenie w zeznaniach ich rodziców, którym niezwłocznie małych pokrzywdzone opowiedziały o okolicznościach zdarzenia. Tym samym, zdaniem Sądu, zeznania te są wiarygodne, dodatkowo spójne i obiektywne, albowiem pokrzywdzeni pomimo, iż doświadczyli strachu z powodu zachowań oskarżonego, w tym S. R. doświadczała nasilonych objawów leków, to celem pokrzywdzonych nie było doprowadzenie do skazania za wszelką cenę P. Ł. (por. oświadczenia J. Z., bezskutecznego na gruncie procesowym z uwagi na tryb ścigania czynu z art. 191 § 1 k.k.). Motorem działania pokrzywdzonych, którzy o zdarzeniu zawiadomili organy ścigania i rodziców był lęk przed zachowaniami oskarżonego, którego uważali za niebezpiecznego. Nadto, niezwykle istotne wobec pokrzywdzonych jest to, że ich wypowiedziom przysłuchiwała się biegła psycholog, która wydała w sprawie opinie ich dotyczące, potwierdzające wiarygodność i szczerść złożonych przez pokrzywdzonych pod kątem psychologicznym.

Zeznania J. R. (k. 251, k. 22, k. 204-204v., k. 205v.) i A. Z. (k. 251-251v., k. 35v., k. 205v.) Sąd również ocenił jako wiarygodne w całości. Świadkowie ci nie mieli żadnego konfliktu z oskarżonym ani też żadnego powodu, by świadczyć na jego niekorzyść. Ich zeznania wynikają z relacji, jaką złożyli im pokrzywdzeni, i wynika z nich zarówno spójny charakter zeznań pokrzywdzonych oraz spójność relacji jaką każde z nich złożyło swoim rodzicom. Świadkowie ci zeznawali logicznie, kategorię, spójnie co do tych okoliczności o których wiedzieli z przekazu pokrzywdzonych. Nadto świadkowie ci zeznawali na okoliczności skutków jakie u pokrzywdzonych wywołało zachowanie oskarżonego, w tym paniczne lęki S. R.. Zeznania J. R. odnosiły się również do stanu zdrowia pokrzywdzonej S. R., w tym iż przed zdarzeniem z (...) córka wykazywała paniczny lęk przed oskarżonym. W zakresie zeznań I. K. (k. 151v., k. 206v.) o

szczegółowych zdarzenia z udziałem jej syna dowiedziała się dopiero podczas przesłuchania syna na komendzie policji, sam pokrzywdzony J. W. (2) nie zwierzał się matce. Stąd zeznania tego świadka niewiele wniosły do sprawy, oprócz okoliczności w jakich świadek dowiedziała się o zdarzeniu i czynnościach w jakich uczestniczyła.

Za wiarygodne uznane zostały również częściowo zeznania świadka K. M. (1) (k. 16, k. 207v.-208). W postępowaniu przygotowanym (k. 16) świadek zeznał, iż w kwietniu 2016 roku nadzorował prace budowlane na działce sąsiada wykonywane przez P. Ł.. W tym czasie świadek przebywał na swojej działce i zajmował się własną pracą. W pewnej chwili świadek zobaczył, iż trójka młodych ludzi weszła na działkę, na której pracował oskarżony. P. Ł. zwrócił im uwagę, iż nie wolno tędy chodzić, na co młodzi ludzie zaczęli dyskutować z nim, wywiązała się między nimi rozmowa, młodzież wulgarnie zachowywała się wobec P. Ł.. Wówczas oskarżony powiedział, że zaraz ich załatwi i zaczął macać coś po ubraniu. Świadek nie widział, aby oskarżony wyjął broń, ani aby groził tym młodym ludziom przy jej użyciu. Następnie młodzież ta odeszła i po chwili przyjechała policja. Podczas przeszukania P. Ł. ujawniono przy nim broń. Na rozprawie w dniu 20 września 2017 roku K. M. (1) (k. 207v.-208v.) zeznał, iż w pewnym momencie, gdy wraz z oskarżonym murowali dziurę w płocie, świadek odszedł po zaprawę murarską. Kiedy świadek wrócił, usłyszał dyskusję pomiędzy trojgiem młodych ludzi i P. Ł., podczas której rozmówcy ubliżali sobie. Świadek powiedział młodym ludziom, że na tym terenie nie można przebywać, na co oni grzecznie przeprosili i opuścili teren. Po tym świadek i oskarżony zajęli się na powrót murowaniem. Po pół godziny na miejsce przyjechała policja, P. Ł. został przeszukany, ujawniono przy nim broń. Świadek zeznał, iż pokrzywdzeni znajdowali się w odległości około 50 metrów od oskarżonego, wykonał szkic sytuacyjny na rozprawie. Kiedy świadek doszedł do murku przy którym pracował oskarżony, świadek poprosił aby młodzi ludzie opuścili działkę, do czego pokrzywdzeni się zastosowali. Świadek nie był obecny przy oskarżonym przez czas, około 2-3 minut nie było go, gdy poszedł po zaprawę. Świadek zeznał, iż od dawna zna oskarżonego, opisał iż z oskarżonego w sąsiedztwie zawsze kpiono, zaczepiano. Ostatecznie świadek zeznał, iż oskarżony powiedział do pokrzywdzonych, iż może ich załatwić, macał się po ubraniu.

W zeznaniach tego świadka dostrzegalna jest postawa ochronna wobec oskarżonego, z którym wiązą go bliższe relacje. Świadek przyznał, iż oskarżony miał coś powiedzieć do pokrzywdzonych, że ich załatwi, wykonywał jakieś czynności na swoich ubraniach, ale świadek nie widział aby posługiwał się bronią. Nadto z zeznań świadka wynika, iż to na jego polecenie pokrzywdzeni opuścili działkę, co z kolei pozostaje w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonych S. R., J. Z. i J. W. (2), którzy zeznali iż to na polecenie oskarżonego opuścili teren działki, a K. M. (3) stojąc przy ogrodzeniu swojej działki zwrócił się do oskarżonego, aby puścił pokrzywdzonych (zeznania J. W. (2)). Pozostałe pokrzywdzone zeznały, iż podczas zdarzenia K. M. (1) nie reagował na zachowania oskarżonego (zeznania S. R. k. 204v.) albo nie była pewna, czy mężczyzna ten widział jak oskarżony się zachowywał (zeznania J. Z. k. 206). Niemniej jednak w zeznaniach pokrzywdzonych okoliczność, iż z oskarżonym podczas zdarzenia był obecny drugi mężczyzna, lecz to z powodu zachowania oskarżonego i posługiwania się przez niego bronią pokrzywdzeni opuścili działkę, są spójne. Stąd wyłącznie w zakresie obecności świadka K. M. (1) wraz z oskarżonym na działce, wykonywanych przez nich czynności, obecności pokrzywdzonych na terenie działki, rozmowy jaka miała miejsce między nimi, zeznania te zostały uznane za wiarygodne i na ich podstawie uczyniono ustalenia faktyczne w sprawie. W pozostałym zakresie zeznania nie stanowią obiektywnego przekazu, co do okoliczności w których świadek uczestniczył, ale stanowią formę obrony oskarżonego przed odpowiedzialnością karną.

Zeznania E. Ł. (k. 251v.-252v., k. 12, k. 196v.-197) zostały uznane za wiarygodne w części. Świadek zeznała na okoliczności stanu zdrowia oskarżonego czy jego stanu majątkowego. Świadek zeznała, iż pełni funkcję opiekuna prawnego brata, potwierdziła iż w dacie zdarzenia oskarżony posiadał broń, ale jako broń gazowa miała ona magazynek a nie pojemnik na gaz. Podczas rozmowy z bratem świadek dowiedziała się, że brat bronił posesji i powiedział do pokrzywdzonych aby wyszli. Świadek zeznała, iż jej brat zawsze był prowokowany, wyzywały go dzieci, był zaczepiany, rzucały w jego kierunku petardy. Oskarżony był świadomy, że broni tej nie może mieć, myślał że jako broń gazowa z zabezpieczeniem może ją nosić. Zeznania tego świadka w zakresie, iż z broni zabezpieczonej u oskarżonego nie było możliwym oddanie strzału jest niewiarygodna z zestawieniem opinii z zakresu badania broni i amunicji, stąd w tym zakresie zeznania te nie zostały obdarzone wiarą. W pozostałym zakresie zeznania te są spójne, logiczne i kategoryczne, stąd jako wiarygodne zostały użyte przy ustaleniach faktycznych sprawy.

Sąd obdarzył wiarą w całości opinie sądowo psychiatryczno – psychologiczne dotyczące oskarżonego (k. 70-74, k. 123-127). Z opinii tych, rozpatrywanych jako całość, wynika, że u oskarżonego stwierdzono upośledzenie umysłowe w stopniu umiarkowanym. Oskarżony wykazuje brak wglądu i osądu poznawczego, upośledzony krytycyzm, upośledzenie funkcji intelektualnych, myślenie i działanie stereotypowe, poprzez naśladownictwo. Oskarżony wykazuje również znaczne ograniczenie umiejętności samodzielnego myślenia i podejmowania racjonalnych, samodzielnych decyzji. Podejmuje działania pod wpływem chwilowo wzbudzonej potrzeby popędowej, wykazuje również znaczną sugestywność. Oskarżony myśli i ocenia infantylnie, emocjonalnie. Mając powyższe na uwadze biegi stwierdzili, iż oskarżony w czasie czynu miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i zdolność pokierowania swoim postępowaniem, nie wymaga jednak umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym.

Całość opinii Sąd uznał za jasną, pełną i pozbawioną sprzeczności, a sformułowane w nich wnioski za zrozumiałe. Sąd nie stwierdził błędów w zakresie zastosowanych przez biegłych procedur badawczych ani też dowolności w zakresie sformułowanych następnie na tej podstawie wniosków, które Sąd uznał za znajdujące oparcie w aktualnych wskazaniach wiedzy medycznej. Opinia biegłych lekarzy psychiatrów czyni też zadość wymogom art. 202 k.p.k. W tym stanie rzeczy Sąd uznał obie opinie za pełnowartościowy materiał dowodowy, przydatny do poczynienia na ich podstawie ustaleń co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego, stanu jego poczytalności w odniesieniu do zarzuconych mu czynów oraz jego zdolności do udziału w postępowaniu.

Podobnie za wiarygodne w całości Sąd uznał opinie sądowo – psychologiczne, dotyczące zeznań pokrzywdzonych S. R., J. Z. i J. W. (2), z których wynika jasno, że zeznania powyższe z psychologicznego punktu widzenia mogą stanowić pełnowartościowy materiał dowodowy. Biegła nie stwierdziła u pokrzywdzonych na żadnym z etapów postępowania zaburzeń poznawczych. Sąd opinie te uznał za jasne, pełne i pozbawione sprzeczności, a sformułowane w nich wnioski za zrozumiałe. W efekcie Sąd opinie powyższe uznał za pełnowartościowy materiał dowodowy, przydatny do poczynienia na tej podstawie ustaleń co do stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania i odtwarzania postrzeżeń przez S. R., J. Z. i J. W. (2).

Z wydanej w sprawie opinii z zakresu badań broni i amunicji wynika, iż zabezpieczona od oskarżonego broń i amunicja, stanowi broń i amunicję w rozumieniu ustawy o broni i amunicji, zdolną do oddawaniu strzałów przy użyciu naboju gazowych lub alarmowych, na których posiadanie wymagane jest zezwolenie. Sąd wskazaną opinię w pełni podzielił, nie znajdując podstaw do jej podważenia. Opinia została wydana na podstawie ekspertyzy kryminalistycznej, po wykonaniu stosownych badań i eksperymentów, a wnioski w niej zawarte zostały w sposób szczegółowy uzasadnione, nadto opinia ta jest jasna i pełna.

Nie budziły wątpliwości Sądu także pozostałe dowody i dokumenty, zgromadzone w aktach sprawy, w szczególności mające postać: odpisów postanowień (k. 221-223); zaświadczenia lekarskiego (k. 18); zaświadczenia (k. 19); protokołów przeszukania, zatrzymania, oględzin (k. 2-4, k. 5, k. 39-41) czy danych o karalności (k. 103, k. 160, k. 241). Dokumenty powyższe zostały sporządzone w sposób prawidłowy, stosownie do regulacji prawnych, określających ich formę i treść, przez osoby do tego uprawnione, a ich treść nie budziła wątpliwości żadnej ze stron, a ponadto korespondują one z pozostałym materiałem dowodowym. Sąd uznał je zatem za pełnowartościowy materiał dowodowy, pozwalający na oparcie na nich ustaleń co do stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowił podstawę do przypisania P. Ł. czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, tj. występków z art. 191 § 1 k.k. i art. 263 § 2 k.k. popełnionych w warunkach ograniczenia poczytalności z art. 31 § 2 k.k.

Występek z art. 191 § 1 k.k. penalizuje stosowanie przemocy wobec osoby lub groźby bezprawnej w celu zmuszenia innej osoby do określonego działania, zaniechania lub znoszenia. Dobrem chronionym przy tym przestępstwie jest wolność człowieka w wyborze postępowania zgodnego ze swoją wolą (wolność decyzyjna). Istotą tego czynu jest bowiem zamach na wolę pokrzywdzonego, który nie chce i nie godzi się na określone zachowania lub na ich znoszenie. Przedmiotem ochrony jest tu wolność jednostki w zakresie wyboru zachowania się zgodnie ze swoją wolą, osobista swoboda podejmowania lub niepodjęwania jakiegось zachowania, wolność w zakresie wyboru postępowania (wyr.

SA we Wrocławiu z 31 maja 2016 r., II AKa 124/16). Centralnym znamieniem czynności sprawczej tego czynu będzie więc zmuszanie, które polega na wykonaniu przez pokrzywdzonego określonej czynności faktycznej lub prawnej, zgodnej z wolą sprawcy. Sprawca oddziałuje więc na pokrzywdzonego w określony sposób w celu doprowadzenia go do konkretnych czynności, przy czym istotą tego czynu nie jest wykonanie przez zmuszanego tych czynności, lecz to, że sprawca wykorzystuje do tego celu niedozwolone środki (wyr. SN z 1 października 1997 r., II KKN 264/96, Prok. i Pr. 1998, Nr 2, poz. 3). Zmuszanie jest więc przestępstwem bezskutkowym (formalnym), a jego dokonanie nastąpi z chwilą bezprawnego użycia przemocy lub groźby w celu zmuszenia innej osoby do określonego działania, zaniechania lub znoszenia (wyr. SA w Poznaniu z 14 lipca 2005 r., II AKa 155/05, OSA 2006, Nr 1, poz. 1).

Przepis art. 191 § 1 k.k. wymaga od sprawcy zastosowania określonych środków (sposobów) w postaci przemocy wobec osoby lub groźby bezprawnej. Zgodnie z dominującym poglądem przez przemoc należy rozumieć takie oddziaływanie środkami fizycznymi (siłą), które uniemożliwiają lub przełamują opór ofiary, ma nie dopuścić do powstania lub wykonania jej decyzji woli lub wyrzucić nacisk na jej procesy motywacyjne w pożądanym przez sprawcę kierunku (wyr. SN z 6 września 1994 r., II KRN 158/94, Prok. i Pr. 1995, Nr 1, poz. 5; T. Hanausek, Przemoc jako forma działania, s. 65). Może ona przybrać różną formę. Sprawca może bowiem oddziaływać w przedstawiony sposób wobec osoby pokrzywdzonego (bezpośrednio), jak i wobec innych osób związanych z pokrzywdzonym lub wobec rzeczy (pośrednio). Zgodnie z art. 191 § 1 k.k. alternatywnym środkiem (sposobem) zmuszenia innej osoby do określonego działania jest stosowanie groźby bezprawnej. Przyjmuje się, że warunkiem karalności w tym wypadku jest przedmiotowo uwarunkowana zewnętrznymi okolicznościami danego czynu zdolność tej groźby do wywarcia nacisku na wolę zmuszanego w celu skłonienia go do określonego zachowania się, tj. u obiektywnego obserwatora zdarzenia groźba powinna wywoływać przekonanie, że jej użycie może wpłynąć na określone zachowanie pokrzywdzonego zgodnie z wolą sprawcy tego zdarzenia (wyr. SN z 26 września 2006 r., WA 27/06, OSNwSK 2006, Nr 1, poz. 1809; wyr. SA w Łodzi z 20 lipca 1994 r., II AKr 175/94, Prok. i Pr. 1995, Nr 3, poz. 14). W zakresie definicji groźby bezprawnej jako formy zmuszenia, groźbą taką będzie nie tylko zagrożenie innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba taka wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, lecz również groźba spowodowania postępowania karnego lub rozgłoszenia wiadomości uwłaczającej czci zagrożonego lub jego osoby najbliższej. Groźba może być wyrażona w jakiegokolwiek formie np. słowem lub gestem. Istotne jest by dane zachowanie było zamierzone jako groźba i mogła być w ten sposób rozumiana przez pokrzywdzonego.

Przepis art. 263 § 2 k.k. penalizuje z kolei posiadanie bez wymaganego zezwolenia broni palnej lub amunicji. Posiadanie w rozumieniu tego przepisu nie ogranicza się do cywilistycznej konstrukcji posiadania samoistnego lub zależnego, ale obejmuje każde faktyczne władanie rzeczy. Posiadanie broni palnej lub amunicji, co podniósł Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z 13 sierpnia 1993 r. w sprawie WR 107/93 „(...) jest każde władanie nimi, nawet bez chęci zatrzymania tych rzeczy na własność. Przestępstwo (...) jest przestępstwem trwałym polegającym na utrzymaniu określonego stanu bezprawnego, który zaczyna się w chwili wejścia w posiadanie broni lub amunicji, a kończy się w wyniku przekazania tych rzeczy organom ścigania albo innej osobie do całkowitej dyspozycji bądź nieodwracalnego zniszczenia lub porzucenia” (OSN KW 1993, Nr 11-12, poz. 74). Jest to szczególnie typ przestępstwa, w tym sensie, że ustawodawca kryminalizuje tu określony stan (posiadanie broni lub amunicji) pomimo braku indywidualnej decyzji administracyjnej o określonej treści (zezwienie na posiadanie broni). Klauzula „bez wymaganego zezwolenia” zawarta w art. 263 § 2 k.k. odsyła również do treści przepisów ustawy o broni i amunicji określającej zasady wydawania i cofania pozwoleń na broń, nabywania, rejestracji, przechowywania, zbywania i deponowania broni i amunicji itd. Przez amunicję jak wynika z przepisu art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (t.j.: Dz. U. z 2017 roku poz. 1839 z późn. zm.) należy natomiast rozumieć naboje przeznaczone do strzelania z broni palnej. Ustawa o broni i amunicji z dnia 21 maja 1999 r. do broni palnej zalicza broń bojową, myśliwska, sportową, gazową, alarmową i sygnałową. Broń palną i amunicję do tej broni, z wyjątkami określonymi w ustawie, można posiadać na podstawie pozwolenia na broń wydanego przez właściwe organy.

Zgromadzony materiał dowodowy ponad wszelką wątpliwość wskazuje na to, iż oskarżony P. Ł. groził pokrzywdzonym S. R., J. Z. i J. W. (2). Oskarżony zażądał aby pokrzywdzeni opuścili teren działki na której przebywał, inaczej użyje wobec nich okazywany im pistolet. Okoliczność zagrożenia potwierdził każdy z pokrzywdzonych, również pośrednio

świadek K. M. (1), który zeznał iż oskarżony powiedział do pokrzywdzonych, iż może ich załatwić, macał się po ubraniu. Nie ulega przy tym żadnej wątpliwości fakt, że kierowana groźba przez oskarżonego w stosunku do S. R., J. Z. i J. W. (2), wzbudziła w nich uzasadnioną obawę, że będzie spełniona. Pokrzywdzeni widzieli broń jaką trzymał oskarżony, z ogólnych cech budowy tego pistoletu wyglądał on na prawdziwy, nadto oskarżony nie tylko mierzył z niego w ich kierunku, ale również werbalnie zapowiedział jego użycie gdyby małoletni do polecenia oskarżonego się na zastosowali. Podzielając stanowisko Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 6 lutego 2013 r. wskazać trzeba, że „forma groźby nie ma znaczenia, groźba może być wyraźna lub dorozumiana. Grozić można słowem, gestem lub innym zachowaniem się, które w zamiarze grożącego ma być zrozumiane jako groźba popełnienia przestępstwa i w rzeczywistości może być tak rozumiana/” (II AKa 273/12 LEX nr 1292673). Tym samym wobec tego, iż oskarżony zarówno werbalnie jak i poprzez jawne okazanie broni wobec pokrzywdzonych a następnie ujęcie jej w taki sposób, iż mierzył z niej w kierunku pokrzywdzonych, kontekst sytuacyjny jak i kategorię sformowania ze strony oskarżonego, uzasadniają przypuszczenie, że wyrażały one jego przekonanie co do realnego zachowania się jakie zapowiedział wobec pokrzywdzonych. W ocenie Sądu wszystkie wskazane powyżej okoliczności wskazują na to, że w odbiorze pokrzywdzonych tak wypowiedziana groźba mogła wywoływać obiektywnie i subiektywnie obawę jej spełnienia, tym bardziej, że obawy takie sygnalizowali wszyscy pokrzywdzeni. Dodatkowo w realiach przedmiotowej sprawy subiektywne przekonanie oskarżonego, że osoby wobec której skierował groźby mają zdolność zachowania się w sposób jaki zarządził, pozwala na przyjęcie tej kwalifikacji.

W zakresie czynu z art. 263 § 2 k.k., z wydanej w sprawie opinii z zakresu badań broni i amunicji, stwierdzono, iż zabezpieczona podczas przeszukania P. Ł. broń jak i amunicja stanowią broń palną w rozumieniu ustawy o broni i amunicji (broń gazową) oraz amunicję (naboje gazowe ka. 9 mm P.A.) do broni palnej w rozumieniu ustawy o broni i amunicji, i są przeznaczone do pistoletów alarmowych i gazowych (k. 101-101v.). Zarówno posiadanie broni i amunicji zabezpieczonych u oskarżonego wymaga wydania pozwolenia przez właściwy organ. Amunicja ujawniona przy oskarżonym przeznaczona jest do pistoletów gazowych i alarmowych. (opinia k. 4950). Zarówno z wyjaśnień oskarżonego jak i zeznań jego siostry wynika, iż ujawnioną przy P. Ł. broń oskarżony posiadał celem ewentualnej obrony, gdyż w sąsiedztwie był on obiektem złośliwości i drwin, wiedział jednak że broni tej nie może użyć, nadto miała ona zabezpieczenie i stanowiła broń gazową, stąd oskarżony myślał, że może ją nosić. Jednak w świetle okoliczności, iż w domu oskarżonego zawsze przechowywano broń, oskarżony miał z nią częsty kontakt, nie można przyjąć aby nie znanemu mu były ogólne zasady posiadania i korzystania z broni, w tym wymóg posiadania pozwolenia na nią. Zachowania oskarżonego, pomimo iż warunkowane są jego upośledzeniem umysłowym nie wyłączają jego zdolności do podejmowania decyzji, w tym możliwości zachowania się w sposób zgodny z prawem. Wina zatem w zakresie sprawstwa tego czynu również nie budzi wątpliwości.

Zważywszy na wnioski biegłych psychiatrów i psychologa, w zakresie oceny stanu zdrowia psychicznego oskarżonego, z uwagi na jego upośledzenie umysłowe jak i związane z tym cechy charakterologiczne oskarżonego, oceniono iż oskarżony P. Ł. w chwili popełniania czynów miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Stąd przypisane mu czyny oceniono, jako popełnione w warunkach art. 31 § 2 k.k. Z uwagi na ujawnione w toku postępowania okoliczności zmodyfikowano opisy czynów przypisanych oskarżonemu, zwłaszcza w zakresie czynu z art. 191 § 1 k.k. poprzez doprecyzowanie charakteru groźby bezprawnej, jaką oskarżony wystosował wobec pokrzywdzonych.

Bez wątplenia nie można uznać czynu oskarżonego za znikomo szkodliwy społecznie. Oskarżony nie tylko naruszył wolność pokrzywdzonych w sposób drastyczny i wywołujący krzywdę. Społeczna szkodliwość czynu przemawia zatem za surowym ukaraniem jego sprawcy. Nadto, wystąpienie przez oskarżonego przeciwko obowiązkowi posiadania broni i amunicji bez wymaganego zezwolenia również stanowi poważne wykroczenie przeciwko porządkowi prawnemu, zwłaszcza iż przy użyciu tej broni oskarżony dopuścił się czynu z art. 191 § 1 k.k. poprzez groźbę jej użycia wobec pokrzywdzonych.

Przystępując do wymierzenia oskarżonemu P. Ł. kar za popełnione przestępstwa, Sąd dokładnie rozważył dyrektywy wynikające z art. 53 k.k., a przede wszystkim baczyl by ich dolegliwość nie przekroczyła stopnia winy oskarżonego, a także stopnia społecznej szkodliwości czynów przez niego popełnionych. Jako okoliczność obciążającą Sąd

przyjął działanie oskarżonego skierowane wobec małoletnich, posługiwanie się bronią palną, co wobec niektórych pokrzywdzonych skutkowało traumą i zaostrzeniem już istniejących objawów lękowych. Sąd uwzględnił również, iż oskarżony działał z przekroczeniem granic proporcjonalności, gdyż wejście na teren prywatnej posesji, na której pracował oskarżony, nawet rozważane w kategoriach czynu z art. 193 k.k., nie uzasadnienia tak gwałtownego zachowania ze strony oskarżonego, który w swym subiektywnym przekonaniu bronił posesji na której przebywał, ale zagrożenie ze strony pokrzywdzonych nie istniało, a nawet gdyby w przekonaniu oskarżonego był on uprawniony nie tylko do zażądania aby małoletni opuścili teren działki, na którą weszli, jego żądanie poparte groźbą bezprawną użycia wobec pokrzywdzonych broni palnej, którą im okazał, mierzył z niej w ich kierunku, stanowi już poważne naruszenie prawa, które winno spotkać się z właściwą reakcją. Na korzyść oskarżonego świadczy jego niekaralność jak i ustabilizowany tryb życia.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zaszyły, w oparciu o okoliczności niekaralności oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste, w tym okoliczności popełnienia przez niego czynów mu przypisanych – podstawy by zastosować wobec oskarżonego nadzwyczajne złagodzenie. Za takim rozstrzygnięciem przemawia zwłaszcza stopień winy oskarżonego. Oskarżony miał w czasie popełnienia czynów znacznie ograniczoną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Oczywiście jest, że uznając za winę wadliwość procesu decyzyjnego, polegającą na wolnym wyborze zachowania sprzecznego z prawem należy stwierdzić, że stopień winy oskarżonego nie jest znaczny. Nie było bowiem tak, że mając nieskrępowaną możliwość wyboru zachowania zgodnego z porządkiem prawnym, oskarżony podjął decyzję przestępnego działania. Jego możliwość wyboru była bowiem znacznie ograniczona przez czynniki wywołane upośledzeniem umysłowym i czynnikami charakterologicznymi z tym związanymi. Społeczny osąd powziętej przez niego decyzji musi w tej sytuacji uwzględniać te czynniki, co prowadzi do wniosku, że oskarżony nie powinien odpowiadać w granicach sankcji przewidzianych za przepisane mu przestępstwa.

W oparciu o powyższe, Sąd bacząc by dolegliwość orzeczonych kar nie przekraczała stopnia winy, stopnia społecznej szkodliwości przypisanych czynów oraz spełniała cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec sprawcy, wymierzył oskarżonemu P. Ł. za czyn z art. 191 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 1 i § 6 pkt 4 k.k. w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Z kolei za czyn z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 1 i § 6 pkt 4 k.k. w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. Sąd skazał oskarżonego na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Sąd uznał, iż kary te są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynów, a jednocześnie nie przekraczają stopnia jego zawinienia.

W ocenie Sądu, w związku ze stwierdzoną średnią, ale wyższą niż znikoma społeczną szkodliwością czynów P. Ł., wypełniających znamiona z art. 191 § 1 k.k. i art. 263 § 2 k.k., konieczne było, przy wymierzaniu mu kar, sięgnięcie po instytucję jej nadzwyczajnego złagodzenia, przewidzianą w art. 60 § 1 k.k. Wspomniane nadzwyczajne złagodzenie, zgodnie z art. 60 § 6 pkt 4 k.k., z uwagi na zagrożenie ustawowe za przypisane oskarżonemu występki, musiało polegać na orzeczeniu wobec niego kary grzywny lub ograniczenia wolności. Oskarżony nie ma jednak obecnie realnych możliwości wykonania kary o charakterze majątkowym, stąd sięgnięto po karę ograniczenia wolności, połączoną z wykonywaniem nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, którą ze względu na stan zdrowia fizycznego oskarżony może wykonywać.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., 85a k.k., art. 86 § 1 i 3 k.k. wymierzone oskarżonemu P. Ł. w punktach I i II części dyspozytywnej wyroku, kary ograniczenia wolności Sąd połączył i jako karę łączną wymierzył mu karę 10 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Przy wymierzaniu kary łącznej, Sąd przyjął zasadę asperacji, bliżej absorpcji gdyż z jednej strony czyny popełnione przez oskarżonego P. Ł. zostały popełnione w zasadzie w jednym czasie, z drugiej zaś strony czyny których dopuścił się oskarżony stanowią zupełnie różne przestępstwa, godzące w różne dobra prawem chronione, ale łączy je motywacja oskarżonego i okoliczności ich popełnienia.

Na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej oskarżonemu P. Ł. kary łącznej ograniczenia wolności, Sąd zaliczył okres zatrzymania oskarżonego od dnia 11 kwietnia 2016 roku godz. 15:25 do dnia 13 kwietnia 2016 roku godz. 11:27, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie jest równoważny dwóm dniom kary ograniczenia wolności.

Na podstawie art. 44 § 6 k.k., Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci pistoletu z magazynkiem i dwóch sztuk amunicji opisanych w wykazie dowodów rzeczowych numer I/4/16/B na karcie 61 akt sprawy pod pozycją 1, skoro oskarżony P. Ł. nie miał na wskazaną broń i amunicję stosownego zezwolenia.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dn. 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, Sąd zwolnił oskarżonego P. Ł. od ponoszenia kosztów sądowych i obciążył nimi Skarb Państwa oraz nie wymierzył mu opłaty, skoro oskarżony ten nie posiada żadnego majątku, nie posiada stałej pracy, utrzymuje się z renty.

Sąd na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. oraz § 2, § 4, § 17 ust. 1 pkt 1, § 17 ust. 2 pkt 3, § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1714 z późn. zm.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu kwotę 944,64 zł oraz na rzecz adw. R. B. tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu kwotę 516,60 zł.

Z tych względów Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji.